

Díjkiosztás helyett

töprengünk. Azon, hogy a JATE KISZ Bizottsága kérésére meghirdetett közös fotópályázatunkra vajon miért csak négyen küldték be képeiket. Valóban csak ennyien fotóznak egyetemünk hallgatói közül? Vagy a meghirdetett tematika — a Diákélet '79 — állította túl nehéz feladat elé a pályázni szándékozókat? Netán mindkét ok, s más tényezők is közrejátszottak abban, hogy a

pályázat eredményhirdetését — elbíráható anyag hiányában — ezúttal el kell halasztanunk...

Meg kell viszont dicsérnünk — s a kari küldöttértékezetlen jutalomban is részesítjük — beküldött (de a szegedi diákélet jellemzőiből sajnos keveset tükröző) képeikért Kocsis Gézát, Oláh Zoltánt, Szabados Lászlót és Tölgyes Lászlót.

Fotópályázatunkra érkezett; Kovács Géza: Terepgyakorlaton

Marciális bölcsészeknél

Az elmúlt esztendőben megrendezett BÖLHE folytatásaként, egyszersmind pótlásaként nagy-szabású szellemi és sportvetélkedőre került sor március 29-én a Bölcsészettudományi Karon. A szervezők által „Marciális”-nak keresztelt kimerítő tusakodáson 10–15 fős vegyes csapatok indulhattak, amelyekben a különböző évfolyamok hallgatói és oktatók egyaránt képviselték magukat.

Keserves foci

A versengés kora délután az Ady téri sporttelepen kezdődött. Először az aranylábú lányok vághattak volna vissza az oktatók kispályás labdarúgó válogatottjának a tavaly elszenvedett vereségért. Sajnos, erre nem kerülhetett sor, mert a tanárok — valószínűleg a fél órával korábban még zuhogó eső miatt — nem jelentek meg. Hogy a többre érdemes közönség mégse unatkozzon, a fentebb említett aranylábú amazónok a bölcsészfiúkból verbuvált alkalmi együttes ellen léptek pályára. A kemény belemenésekkel tarkított, végig izgalmas barátságos mérkőzésen a lányok mindössze 4:2-re kaptak ki.

A látványos fociderbi után a benevezett hat vegyes csapat próbált megbirkózni egymással és a rendezők által kiagyalt nem mindennapi feladatokkal. A sorversenyek legelején — mintegy tájékozódásképpen — úgy kellett végigszögdélniük a pályán a résztvevőknek, hogy jobb kezét mindenki az előtte lévő vállára tette, a ballal pedig megfogta annak bokáját. A következő verseny-számban megfelelő gömbérezéskürről is tanúbizonyságot adhattak a csapatok tagjai: a párok egymás kezét fogva tartották bemutatott labdavezetési tudományukból, csak hogy a páros egyik tagja csak

a kezét, a másik pedig csak a lábát használhatta. Ezután a páros ugrókötelezés következett, ebben a számban a kellő erőnlét mellett a jó ritmusérzéknek is nagy szerepe volt. Majd újabb váltót láthatunk: a versenyzők talicskázza haladtak végig a pályán, oly módon, hogy a „talicska” kezével labdát gurított maga előtt. Az előbbi feladatoknál semmivel sem volt könnyebb az először a lábak közét tartott, majd két ember homloka közé szorított labdával való szökdelés.

A váltóversenyeket befejező teniszlabdás kosárra dobálás után a sportdélután egyik fénypontját láthatta a lelkes szurkolótábor: világhódító útjára indult az úgynevezett keserves foci, amelyben hat csapat játszott hat kapura. A pontok számát a rúgott és kapott gólok határozták meg. Az eső által ismételtlen megzavart szabad-téri vetélkedés a „szelíd biciklisták” összcsepasával fejeződött be. Űgyességükre mi sem jellemzőbb, minthogy a rendezőknek többször is szűkíteniük kellett a játékeret, mert senki nem hagyta magát onnantán kiszorítani.

A kerékpár-üldözősdi közben a csapatok többi tagja már az előzetesen meghirdetett tornamutatványra készülődött. A hirtelenjében összeválogatott és bemutatott gyakorlatokat az Auditorium Maximumban figyelheték az érdeklődők. Szórakozásukban még az sem zavarta őket, hogy a legtöbb tornabemutató érthetően nélkülözött az összeszokottságot, a teljes összhangot.

A fődíj: emeletes torta

A rövid vacsoraszünetet követően ugyancsak a Maximumban találkozhattak a „Marciális” résztvevői a tréfas szellemi vetélkedőn. Az ennek keretében kitöltött memória-tesztben a csapatok tagjai számot adhattak a köznap-
i dolgokban való jártasságukról, helyi ismereteikről, de bebizonyíthatták jó megfigyelő képességüket is. S máris változott a kép: valamennyi együttes asztalán hathangszert helyeztek el a szervezők. A feladat természet-szerűen egy rögtönzött zenekar összeállítása és a rendezők által kért dal vagy más zenemű előadása volt. Bár ez a műsorszám is jó szórakozást nyújtott a kívülről-lóknak, azért hamar kiderült a muzsikuskörmő, jobb, ha egyelőre megmaradnak olvasmányaik mellett. Az iméntinél sokkal nagyobb sikert aratott a nonstop program utolsó két vetélkedője, a táncverseny és az „interjúalanyok-dás”. Az előbbi esetben rock and roll, tangó és csárdás volt műsoron, az utóbbi játékban pedig az egyetem valamely illusztris személyeként kellett nyilatkozniuk a megkérdezetteknek. Végezetül minden csapat benyújtotta a zsűrinek azt a kollektív szociális segítyt kérő lapot, amelyeket a szervezők ígérete szerint a közeljövőben továbbítanak a Dékáni Hivatalnak.

A pontok összeszámlálása után az ünnepélyes díjkiosztás következett: az első helyezett társaság marcipán-díszítésű emeletes csokitortát kapott, de a középmezőnyben végeztek sem maradtak édesség nélkül. Az utolsó helyre került csapat tagjai viszont a vígaszdíj ellenére is csak fintorogtak, ők ugyanis húsz darab Tavasszi vagdalthús konzervet vehettek át. A „Marciális” eseményeit a nosztalgia-disco zárta, melyen a 60-as évek kiváló együtteseinek — régi Illés és Omega, Metró, Beatles, Rolling Stones — számaikat hallgathatták a jelenlévők.

F. GY. — SZ. Z.

Szünet...

Április 1.

Utazom hazafelé. Nagy tömeg a vonaton, fáradt is vagyok, sok mindent el kellett intézmem az utóbbi néhány nap alatt. Még jó, hogy szünet lesz, legalább össze-szedem magam.

Április 2.

Délig aludtam, utána kénytelen voltam fölkelni, mert az ebédet nem hozta ágyba senki. Az újságban sem volt benne, hogy „T. T. egyetemi hallgató megkezdte évi rendes szabadságát”, de ez kevésbé zavart. Ebéd után az öcsém megkért, hogy segítsék neki matekból, mert bukásra áll. Három órai keserves kínlódás után rájöttem, hogy még annyit sem értek hozzá mint ő.

Április 3.

Jó napom volt! Rám bízta az ünnepi bevásárlást, egész délelőtt henteshez meg zöldségeshez máskáltam. Estefelé — hadd lás-sanak, ha már itthon vagyok — meglátogattam a rokonokat! Tortákkal, meg édes süteményekkel etettek, hiába magyaráztam, hogy ki nem állhatom. Mire kör-bejártam az egész családot, kiké-szültem. Azt hiszem elrontottam a gyomrom. Pocsékul éreztem magam.

Április 4.

Az ünnepi ebéd egy alom volt. Főleg nekem. Ugyanis kekszen meg teán élek a tegnapi falánk-ság miatt. Vendégek is jöttek, igen unalmasnak találtam a társ-aságot, szerintem ők is.

Április 5.

Fociztam egyet a régi haverok-kal, tíz perc után kifordult a bok-lám. Most vizes ruhával boroga-tom.

Április 6.

Utazom vissza. Sokan vannak a vonaton, a lábam is fáj. A szü-netből szerencsémre még hátra van két nap. Szeretném kipihen-ni magam...

F. GY.

Gyógyszerész találkozó

Háromnapos gyógyszerésztalálko-zót rendeztek március 30–31-én és április 1-én Budapesten a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen, melyen a SZOTE Gyógyszerésztudományi Kara, a Heves megyei Gyógyszertári Központ, a Krakow-i Gyógy-szerésztudományi Kar és a ren-dező budapestiek vettek részt.

A találkozót megnyitójaként — az egyetem pinceklubjában — a vendéglátó budapestiek fogadást adtak, melyen Székely Éva KISZ-titkár köszöntötte a megjelente-ket. A hivatalos megnyitót befe-jeztével személyes ismerkedés kezdődött a vendégek és a házi-gazdák között.

Másnap délelőtt az OSC pályá-ján az ellenfelek mellett kellemetlen csipős széllel küzdöttek a csapatok. Vidám és esetlen női foci vezette be a küzdelemsoro-zatot, melyet a budapesti lányok nyertek. Ezután a fiúk csaptak össze, s a szegediek fölényes győ-zelmet arattak mindkét együttes felett.

A délutáni programban Plane-tarium-látogatás szerepelt, ahol a „Verne és a csillagász” című elő-adást tekintették meg a résztve-vők. Este a klubban kultúrműsor

volt, melyen a SZOTE irodalmi színpada megzenésített verseket adott elő. Színvonalas műsorukat discó követte.

Vasárnap délelőtt volt a találko-zó legértékesebb programja, melyen dr. Szász György egyete-mi tanár, dékán tartott közvetlen hangú előadást a gyógyszerész-képzés jelenéről, jövőjéről, vala-mint a 3 éve bevezetett elhelyez-kezési rendszer tapasztalatairól. Előadásában megállapította, hogy a hazánkban folyó gyógyszerész-képzés világviszonylatban is el-ismert, bár némi kiegészítés in-dokolt lenne. Ezt az ételtan-gyógyszerhatástani vonal továb-bfejlesztésével, a klinikai gyógy-szerészet létrehozásával lehetne megoldani. Ezzel az előadással ért véget a háromnapos találko-zó, amely elérte célját. Egyrészt közelebb hozta a két kar hallga-tóit, másrészt módot adott szak-mai ismeretek kicserélésére. A gyógyszerésztalálkozó zárásaként vendéglátóink csekély ajándék-kal leptek meg minden résztve-vőt, majd a Heves megyeiek sze-rettel meghívták a jelenlévőket a következő találkozóra Egerbe, 1980-ban.

SOHAJDA ATTILA

Fotópályázatunkra érkezett; Tölgyes László: Társadalmi (-lag hasz-nos) munka

Diákportré '79

Feltűnés nélkül...

Ha egyetemistákról esik szó, először azokat emlegetjük, akik kiemelkedően tanulnak, népsze-rűek az évfolyamon, rendelkez-nek valami olyan tulajdonsággal, amit a többség nem mondhat magáénak. Van akinek ez ter-mészetes, van aki törekszik rá, s akadnak, akik elvégzik az egye-temet, anélkül, hogy közben kü-lönösebb feltűnést keltenének.

Jeremiás Dezső angol-orsz-szakos bölcsészhallgató, negyed-éves. A „nyüzgők” közé sorol-ni nagy jóindulattal sem lehetne.

— Melyik szakodat szereted jobban?

A válasz nem bővelkedik kör-mondatokban:

— Nem tudnám megmondani. Mind a kettő érdekfel.

— Miért éppen ezt a párosítást választottad?

— Csak ezt a két nyelvet ta-nultam a gimnáziumban. Humán érdeklődésű voltam, de a ma-gyart meg a történelmet nem nagyon szerettem, s a tanárom se olyan volt, aki vonzóvá tudta volna tenni. Úgy gondoltam ez a legérdekesebb.

— Családi óhaj volt, hogy egyetemre menj?

— En ragaszkodtam hozzá. Édesanyám egyedül nevelt ben-nünket, s az öcsém — egy évvel fiatalabb nálam — szintén to-vább tanult. Ilyen körülmények között egyszerűbb lett volna szakmunkásbizonyítványt szere-zni, elmenni dolgozni.

— Ennek hatására nyilván ké-sőbb is érezted...

— Elsőben voltak komolyabb anyagi gondjaim. Utána szerző-dést kötöttem a Csongrád megyei Tanácssal, most tőlük is kapok ösztöndíjat, emellett alkalmi munkákat szoktam vállalni.

Persze, akinek ilyen gondjai vannak, nem akar a „kelléténel” tovább egyetemista lenni. Dezső elsőskorában mégis évet halasz-tott, alig valamivel a tavaszi vizsgaidőszak előtt. Mintha félt

volna, pedig erre — mondják — nem lett volna oka.

— Nem féitem — válaszolja határozottan. — Untam az egé-szet, teljesen belefásultam.

— Elég korán, nem?

— Más elképzeléseim voltak azelőtt az egyetemről. Amikor idekerültem, főleg az idegesített, hogy olyasmiket is tanulni ke-llett, amiknek később szinte sem-mi hasznát nem veszem. Azt hit-tem, itt majd a tudás tárháza borul rám... Lehet, hogy túl na-gyok voltak az igényeim, min-dezesetre nem sok valósult meg abból, amit elképzeltem.

— Rajtad nem múlott?

— De igen. Hamar beletörőd-tem. Arra viszont jók voltak ezek a tapasztalatok, hogy rájöt-tek, mit nem tudok a terveimből az egyetemen megvalósítani. Ez nem jelenti, hogy eleve le is mondtam róla.

— Ha most kezdenéd, máskép-pen csinálnál valamit?

— Lehet, hogy nem is jelent-keznek. Persze találokattam itt emberekkel, akikkel érdemes volt találkozni. Elsősorban ta-nárookra gondolok, de az évfoly-amtársaim között is akadt egy-kettő. Sajnos legtöbbjük nem sokáig maradt az egyetemen.

— A többiekkel nem vagy jó viszonyban?

— Írtódom a kétszínűségtől. Sokan vannak az évfolyamon, akik kitűztek maguk elé egy célt, s ezért aztán mindenre képesek. Ez még nem baj, mindenkinek vannak céljai, de az eszközöket jobban meg kéne válogatni. Nem természetes az, ha az embert már egyetemista korában is csak a minden áron való érvényesülés vágya mozgatja.

— Neked mi a céloed?

— Mint tanár szeretnék — amennyire tudok — változtatni ezen a szemléleten, hiszen csak úgy lehet, ha már az iskolában elkezdjük.

Vajon sikerülhet neki?

F. GY.